(گل ـ ۱۸ ۽ ۱۹)

ڪن ماڻهن جو ويچار آهي ته ستگورن معرفت پراپت ڪيل اُپديش ٻين رواجي ماڻهن ۾ ڦهلائڻ نه گهرجي، ڇو ته هو اُن جا اُچا لائق ڪين ٿيا آهن. اِئين ڪرڻ سان، اُپديش جي مهتوتا، وڌڻ بدران، گهٽجي ٿي. ليڪن ستگورو ته برسات جي بادلن وانگر آهن، جي سڀني تي هڪجهڙي ورشا وسائيندا آهن. هو ته سپن اوستا ۾ پراپت ڪيل سکيا به، ساڌارڻ جنتا جي ڪلياڻ لاءِ ظاهر ڪندا رهندا آهن. جئن ٻڌ ڀڳوان ۽ ڪوشڪ رشي، سپني ۾ پراپت ڪيل ”رام ڪشا“ جو (ستوتر)، منتر عام ماڻهن ۾ ظاهر ڪيو.

جئن ماتا پتا، بالڪ جي فائدي لاءِ ڪيس ڪوڙي دوا، زوريءَ به پيئاريندا آهن تئن سائين باباجن به، سخت لفظ ڪتب آڻي، آڀل سنگت کي سمجهائيندا هئا. رواجي گورو، پنهنجن ششن کي خوش رکڻ جا لفظ ئي ڪتب آڻيندا آهن، ليڪن سچا گورو، ٻي ڏپا تي اُپديش ڪندا آهن، جي ٻڌي، ڪچا شش ڀڄي ويندا آهن، جن جي هو پرواهه ڪين ڪندا آهن. شري سائين بابا جهڙو ٻي ڏپو سنت، ايشور جو هڪ عيوضي هو، جنهن شرڌيءَ ۾ اچي واسو ڪيو.

ڦري ساڌي

ڪيترا سال اڳي، شري ساڌي ناري هڪ مهاتياڳ، چڱو ڏهڪاءُ پيدا ڪيو هو، جنهن کي بمبئي جي گورنر لارڊ ريءَ دبائي ڇڏيو. هن کي چڱو نقصان رسيو ۽ مصيبتن سان مقابلو ڪرڻو پيس. آخر دکي ۽ نراس ٿي، گهر ڇڏي ايڪانت ۾ وڃي رهڻ جو ويچار ڪيائين. گهڻو ڪري ايشور سيتي کي دکن ۾ ئي ياد پوندو آهي ۽ ڪشٽن جي نوارڻ لاءِ ئي کيس پرارٿنا ڪندا آهن. ڀڳوان به جڏهن ڏسندو آهي ته پرارٿنا ڪندڙ جا پاپ ڪرم ختم ٿيا آهن، تڏهن هنجي من ۾، ڪنهن سنت سان ڀيٽ ڪرڻ جي پريرڻا ڪندو آهي. ساڳي طرح شري ساڌي کي به سندس هڪ مترصلاح ڏني ته "پنهنجي من جي شانتي حاصل ڪرڻ جي اڇا پوري ڪرڻ لاءِ شرڊيءَ ۾ وڃ، جتي ماڻهن جا حشام پيا وڃن." اها صلاح هن کي دل سان لڳي ۽ هو ١٨١٧ع ۾ شرڊيءَ ۾ آيو.

شانت سروپ باباجن جي درشن ڪرڻ سان ئي، هن جي من جي اشانتي گم ٿي ويئي ۽ سمجهڻ لڳو ته گذريل جنم جي پنج ڪرمن جي ڪري ئي، سائين بابا جي چرنن ۾ پهچي سگهيو آهيان. هو دريڍ سنڪلپ يعني محڪم ارادي وارو شخص هو ۽ يڪدم باباجن جا گورو چرتر پڙهڻ شروع ڪيائين. هڪ هفتي ۾

پهريون پيرو پڙهي پورو ڪيائين تہ پوئين رات سپنو ڏٺائين تہ ”باباجن کي هٿ ۾ شري سائين چرتر جو ڪتاب هٿ ۾ آهي ۽ هو مونکي هڪ وشيہ جي باري ۾ سمجهاڻي ڏئي رهيا آهن ۽ مان سندن چرنن جي سامهون ويهي ٻڌي رهيو آهيان.“

جڏهن جاڳيو تڏهن سپنو ياد ڪري ڏاڍو خوش ٿيو ۽ سمجهيائين تہ ”باباجن جي مون تي اَتينت ڪرپا ٿي آهي، جو مونکي خواب ۾ درشن ڏئي، گورو چرترن جي اَمرت پان ڪرڻ جو اؤسر بتايو اَٿن.“ هن اِها سپني واري ڳالهہ، وڃي شري ڪاڪا صاحب کي سڻائي ۽ کيس عرض ڪيو تہ ”باباجن کي پرارٿنا ڪر تہ مونکي اِنهي سپني جو پورو مطلب سمجهائين تہ سائين چرتر جو هڪ هفتي وارو پاٺ ڪافي آهي يا ٻيهر پڙهان.“

ڪاڪا صاحب اُن موجب وجهہ ڏسي، باباجن کي عرض ڪيو تہ ”هي ديوَ، اوهان شري سائي کي سپني ۾ درشن ڏئي، چرترن جي پاٺ پوري ڪرڻ جو حڪم ڏنو آهي يا وڌيڪ چالو ڪرڻ جو؟ هو اوهان جو سرل سڀاءُ وارو پورن ڀڳت آهي، ڪرپا ڪري هن جي منو ڪامنا پوُرن ڪريو.“ باباجن اُتر ڏنو تہ ”هنکي هڪ هفتو وڌيڪ پاٺ ڪرڻ گهرجي. جيڪڏهن هو ڌيان پورڪ پاٺ ڪندو تہ هن جو چت وڌيڪ شڌ ٿيندو

۽ سندس جلد ڪلياڻ ٿيندو. ايشور پڻ مٿس راضي ٿي، هن کي پڙساگر کان مڪت ڪندو."

مٿين ڳالهه وقت ﭘڳت هيماڊ پنت به اُتي حاضر هو ۽ باباجن جي پيرن کي پيڙون ڏيئي رهيو هو. باباجن جا وچن ٻڌي، هن کي خيال آيو ته "مان گذريل (٤٠) چاليهن سالن کان، سائين بابا چرتـرن جو پاٺ ڪندو رهيو آهيان پر اُنجو ڦل اُجا ته ڪونه مليو اُٿم! هيڏانهن شري سائي جو صرف هڪ هفتو هتي رهڻ سڦل ٿيو آهي پر مان هتي ١٩١٠ع کان ١٩١٧ع تائين رهيو آهيان سو نشڦل ويو ڇا؟ مان چاترڪ پکيءَ سمان، باباجن جي ڪرپا جي برسات لاءِ نهاريندو رهيو آهيان ته ڪڏهن ٿا مون تي سکيا ۽ ڪرپا جي ورکا ڪن."

اِهو ويچار سندس اُنـدر ۾ آيو ته باباجن يڪدم سهي ڪري ورتـو ۽ يڪدم آڪيا ڏنـائونس ته "تون شاما جي جاءِ تي وڃ، ڪجهه وقت هن سان واتالاپ ڪر، هن کان (١٥) روپيا پيتا پڻ وٺـي اچ." شري هيماڊپنت ست وچن چئي، جلد ئي شاما جي گهر پهتو، جو سنان ڪري ڌوتي ٻڌي رهيو هو. دالان ۾ بـاهر اچي ڇپائينس ته توهين ڪٿان آيا آهيو؟ ڏسڻ ۾ تو اچي ته سڌو مسجد مان هتي آيا آهيو. پر توهان جو چهرو اُداس ڇو آهي ۽ اڪيلو ڇو آيا آهيو؟ ڇگو ويلا ٿورو آرام ڪريو. جيسين مان نيت نيم جي پوڄا وغيره

ڪري وٺان. تيسين هي پان وات ۾ وجهو. مان پوڄا ڪانپوءِ توهان سان نشچنت ٿي ڳالهه ٻولهه ڪندس.“ ائين چئي پوڄا جي ڪمري ۾ هليو ويو.

هيماڊپنت دالان ۾ ويٺو ته سندس نظر جاڙي ۾ رکيل پاڳوٿ تي وڃي پيئي، جنهن ۾ مها ڀاڳوت جي (١١) سڪند تي، سنسڪرت ڀاشا ۾ ٽيڪا ڪيل هئي.

باباجن جي آگيا موجب، شري باپو صاحب جوڳ ۽ ڪاڪا صاحب ديڪشت ٻئي گڏجي ”گيانيشوري - يا - ڀاو أرٿ ديپڪا“ = ڪرشن ۽ أرجن سمواد (سوال ۽ جواب) ۽ ٻين ڌرمي پستڪن جو مرهٽي ٽيڪا سميت پاٺ ڪندا هئا. جيڪڏهن ڪي پريمي ڀڳت، باباجن جي اڳيان ڪا شنڪا رکندا هئا ته باباجن ڪڏهن انهن کي ٿورن لفظن ۾ جواب ڏيندا هئا يا ڪڏهن چوندا هئا ته گيانيشوري ۽ ڀاو أرٿ ديپڪا گرنٿ جي ڪٿا وڃي ٻڌو. هيماڊپنت به هرروز انهيءَ گرنٿ جي ڪنهن نه ڪنهن أڌياءَ جو پاٺ ڪندو هو.

اڄ صبح جو مسجد ۾ وڃڻ وقت، ڪن پريمين سان ستسنگ وارتالاپ ڪندي، هرروز وارو پاٺ اڌ ۾ ڇڏڻو پيو هو. هيئنر شاما جي گهر ۾، جٿي هن مٿيون گيانيشوري گرنٿ هٿ ۾ کڻي کوليو ته سندس اڌ ۾ پاٺ ڇڏيل وارو صفحو نڪري آيو ۽ عجب ۾ پئجي ويو. يڪدم سمجهيائين ته باباجن مون کي رهيل اڌ

پاٺ جي پوري ڪرڻ لاءِ ٿي هتي موڪليو آهي ۽ و يهي پاٺ پورو ڪيائين ته امتان شاما به پوڄا پوري ڪري سندس پرسان اچي ويٺو.

هيماڊ پنت چيس ته ”مان باباجن جو هڪ سنديش کڻي تو وٽ آيو آهيان ۽ چيو اٿن ته شاما سان ڪجهه وارتالاپ ڪري، شاما کي پاڻ سان وٺي اچ ۽ ڇهانس ته (۱۵) روپيا دڪشڻا به وٺي اچ.“ شاما چيو ته ”مون وٽ هڪ پائي به ڪانهي، تنهن ڪري تون (۱۵) پندرهن روپين جي بدران، منهنجي طرفان (۱۵) پيار، باباجن کي نمسڪار ڪج. اُميد ته باباجن (۱۵) نمسڪار سويڪار ڪندا. باباجن جي ليلا اَديت آهي. هاڻي پان سوپاري کائو ته مان ڪپڙا بدلائي وٺان.“

ڪپڙن بدلائڻ بعد شاما چيو ته ”باباجن جون ليلائون اَگاڌ آهن. آهن به نرليپ، ته به سدائين (ونود) چرچا ڪندا آهن، جي اسان اگياني جيون جي سمجهه ۾ ئي ڪين ايندي ون آهن. پلا باباجن، مون ڪي نٿي ڇني سکيا ڇا، جو اوهان جهڙي ودوان هتان، مون جهڙي مُورک کي نياپو موڪليو اٿن. باباجن جي گت باباجن ئي ڄاڻن، پر باباجن، ڀڳت جي نشنا ۽ ڀاونا موجب ئي، ڀڳت جي سهائتا ڪندا آهن ۽ ڪڏهن ته ڪن جي پريڪشا وٺي پوءِ اُپديش ڪندا آهن. ان باري ۾ باباجن جي هڪ ليلا تو ٻڌايانو.

اُپديش جو لفظ ٻڌي، شري سائي کي گورو چرتر جي پارايڻ جي يادگيري آئي ۽ سندس وار ڪڙا ٿي پيئا. يڪدم دل ۾ تري آيس ته "منهنجي من جي چنچلتا دور ڪرڻ لاءِ ئي، مون کي باباجن هتي شاما وٽ موڪليو آهي!" شاما جي واتان سائين جن جي ليلا ٻڌڻ لاءِ، هيماڊپنت ڪن ڪڙا ڪري، شاما جي اکين ۾ نهارڻ لڳو ته شاما هيئنين ڪٿا ٻڌائي:-

شريمتي راڌا بائي ديشمک

هڪ ڀيري شري ڪاشابا ديشمک جي ٻڍي ماءُ شريمتي راڌا بائي باباجن جي ڪيرتي ٻڌي، "ستگمنير" جي ماڻهن سان گڏجي شرڊي ۾ آئي ۽ درشن ڪري ڏاڍي خوش ٿي. هنجي سائين بابا ۾ اتري شرڌا وڌي جو نشچيه ڪيائين ته ڪئن به ڪري، باباجن کي پنهنجو گورو بڻائي، کانئن اُپديش وٺڻ گهرجي. اهو فيصلو ڪري، وشرام گهر ۾ اچي، ان جل جو صفا تياڳ ڪري، اُپواس رکي ويهي رهي. جڏهن ٽي ڏينهن نرجل اُپواس تي رهي، تڏهن مون کي اچي دٻ وراءِ ته ڪٿي هن ٻڍيءَ جو سريو نه ڇٽي وڃي.

ان ڪري مون باباجن کي اچي عرض ڪيو ته "ڀڳوان، اوهان وري هي نرجل اُپواس رکڻ ڇو آرنڀ ڪيو آهي؟ اوهين هن ٻرڙ ماتا جا واقف آهيو ۽ هن اوهان جي

آسري تي اُپواس شروع ڪيو آهي. جيڪڏهن اوهين ڪرپا ڪري هن کي "اُپديش" نه ڏيندا ۽ هن جو سرير ڇڏي ويو ته عام خلق ضرور چوندي ته "باباجن جي اُپديش نه ڏيڻ ڪري، هن برهماڻيءَ جو مرڻيو ٿيو آهي جنهن لاءِ جوابدار بابا سائين آهي. دَيا ڪري هن کي اُپديش ۽ آسيس ڏيو."

برهماتا جو درڍ نشچيه سهي ڪري، باباجن هن کي سڏائي، هن جي من ۾ ڦيري آڻڻ لاءِ چيو ته "هي ماتا تون مؤت کي هروڀرو ڀاڪر پائڻ چو ٿي چاهين؟ تون منهنجي ماتا آهين ۽ مان تنهنجو پٽ. مان توکي پنهنجي ڪٿا ٻڌايان ٿو، سا ڌيان ڏيئي ٻڌندينءَ ته توکي شانتي پراپت ٿيندي. منهنجو گورو هڪ سڌ پرش هو ۽ مون تي ڏاڍو دَيال هوندو هو. گهڻو وقت تائين، مان هنجي شيوا ڪندو رهيس پر هن منهنجي ڪن ۾ ڪوبه منتر ڪين ڦوڪيو. پر منهنجي به پربل اڇا هئي ته گوروجن جي هر ممڪن شيوا ڪري، کين راضي ڪريان، جئن هو مونکي منتر ڏين.

ليڪن گوروجن جي ريت ئي نرالي هئي. اول منهنجو مٿو ڪوڙائي، مون کان ٻه پئسا دڪشڻا گهريائون جو مون يڪدم ڏنا. اوهان جي من ۾ ضرور شڪ، پيدا ٿيندي، ته گوروُ جن ورڪت ۽ گياني هوندي به، ٻه پئسا دڪشڻا چو گهري، هن جي سمجهاڻي به پئسا

يعني (۰) درڀي نشنا ۽ (۲) ڏيــرج. جڏهن مون کين اهي ٻئي شيون اَرپڻ ڪيون ته هو اَتيئنت پرسن ٿيا.

پوريا ٻارهان (۱۲) سال، مون گوروجن جي شيوا ۾ گذاريا. گوروجن وٽ منهنجي کاڌي ۽ ڪپڙي جي بندوبست جي، ڪابه ڪمي ڪانه هئي. هــو منهنجي لاءِ پريم جا ساڪيات اوتار هئا. مان جڏهن سندن منهن ۾ نهاريندو هوس ته مونکي ائين معلوم ٿيندو هو ته هروقت گنڀير سماڌيءَ ۾ مگن آهن ۽ مان به اُت ئي پهر سندن منهن ۾ ٽڪ ٽڪ نهاري، اندر ايترو آنند معلوم ڪندو هوس، جو کاڌو پيتو ۽ سڌ بـڌ سڀ وسري ويندي هيم. اهو آنند مون کي هڪ پئسي جي دکشنا جي عيوض مليو.

ٻئي پئسي جي عيوض مونکي ڌيرج ايترو ته پراپت ٿيو، جو ڪيترو وقت سندن شيوا ڪندي به، انتظار ڪندو رهيس. ڌيرج ئي منش جي منشيتا آهي، جا هن پرٿوي مان منش کي پار اُتارڻ ۾ سهائتا ڪري ٿي. ڌيرج ڌارڻ ڪري سڀ پاپ ۽ موهه نشٽ ٿي وڃن ٿا، هر طرح جا سنڪٽ دُور ٿي وڃن ٿا ۽ من مان ڀوَ صفا لهي وڃي ٿو. ڌيرج ئي گڻن جي کاڻ آهي ۽ اُتم وچارن جي جنني (ماءُ) آهي. نشنا ۽ ڌيرج ڀــاڻ ۾ ڀيڻرون آهن ۽ هڪ ٻئي سان تمام گهڻو پريم اٿن.

منهنجي گورو ديو کي، ڪنهن بـــ شيءِ جي اِڇ

ڪاڻ ٿيندي هئي. مون تي ڪڏهن بہ ناراض ڪين ٿيا ۽ مون تي سندن ڪرپا درشٽي هر وقت رهندي هئي. هنن جو پيار "ڪچون ماتا" جهڙو هو، جا پنهنجن ٻچن جو پالڻ صرف "پريم درشٽي" وجهڻ سان ئي ڪندي رهندي آهي. چاهي ٻچا سندس ويجهو هجن يا نديءَ جي پار هجن. گوروءَ جي ڪرپا درشٽيءَ سان مون کي سنتوش پراپت ٿيندو هو. اوهان کي بہ ساڳي طرح ڌيرج ڌاري، شيوا ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي گورد يو ڪان سواءِ ٻين کان اُپديش ۽ منتر وٺڻ جي ڪوشش نہ ڪرڻ کپي.

جنهن گوروءَ ۾ اوهان جو نشچيہ آهي، اُن کي پنهنجن ويچارن ۽ ڪرمن جو مکيہ مقصد يا آدرش بڻائيندا تہ بنا ڪنهن شڪ شبهي جي، اوهانکي پرمارٿ جي پراپتي ضرور ٿيندي. جهڙي ڀاونا سان گورديو کي ڏسندا تہ گورو بہ موٽ ۾ اوهان کي ساڳيءَ ڀاونا سان ڏسندو ۽ ورتاءُ ڪندو.

هن مسجد ۾ ويهي، مان سچ ٿو ٻوليان اهو هي آهي تہ اوهان کي سادنائن ڪرڻ يا شاسترن پڙهڻ جي ڪابہ آڙ شيڪيا (ضرورت) ڪانہ ٿيندي. جي اوهين گورو ۾ اٽل وشواس رکندا رهندا. ياد رکو تہ گورو ئي ڪرتا يعني پرميشور روُپ آهي. جيڪي اِنسان، گوروءَ جي مهانتا ۽ وڏائي ڄاڻن ٿا، اُهي گوروءَ کي هري، هر ۽ برهم (ترمورتي) جو اوتار ڪري سمجهن ٿا.

”برهم گياني ڪو ڪو جهه مهيشور. نانڪ برهم گياني آپ پرميشور. (٢) گور ايسر، گور گورڪ بـرهما، گور پاربتي مائي.“ (گوروا‎ڻي)

مٿين سمجهاڻي ٻڌي، برڌ ماتا، جي من کي سنتوش آيو ۽ اُپـواس ٽوڙيائين. ڪتا ٻڌي هيماڊپنت جا روم ڪَڙا ٿي پيا ۽ خـوشيءَ وچـان سندس ڪنٺ مان آواز ئي نه پيو نڪري. شاما چيس تـه ”اوهانجو ڪنٺ ڇو روڪجي ويو آهي؟ باباجن جي اهڙين بيشمار ليلائن، جو ورنن ڪرڻ زبان جي طاقت کان ٻاهر آهي.“ ”جهوا ايڪ اُستت اَنيڪ.“

نيڪ اُن وقت مسجد ۾، منجهند جي پوُجا چالو ٿيڻ جا گهڙيال ۽ گهنٽ ۽ ناد وڄڻ شروع ٿيا ۽ شاما ۽ هيماڊپنت ٻئي جلد ئي مسجد ڏانهن پنڌ پيا. ٻاپو صاحب جوڳ پوجا چالو ڪري چڪي هئي. شاما باباجن جي پاسي کان ۽ هيماڊپنت سامهون ٿي وينا. زالون مسجد ۾ مٿي بالڪنيءَ ۾ بيٺيون هيون ۽ مـرد هيٺ بيهي آرتي ڳائي رهيا هئا.

هيماڊپنت کي ڏسي، باباجن ڪانئس شاما ڪانولي آيل دکشڻا گهري. هيماڊپنت اُتر ڏنو ته ”(١٥) روپين جي بدران، شاما چيو اُتر ته (١٥) پندرهان نمسڪار اوهان کي ڪريان. شاما پاڻ به هتي آرتيءَ ۾ حاضر آهي.“ باباجن چيو ته ”نيڪ آهي. پر ٻڌايو ته سهين ته اوهان

ٻنهي کهڙي وشيہ تي وارتالاپ ڪيو.“

هيماڊ پنت ست وچن ٻڌي، آرتيءَ مهل وڄندڙ ن گهنڊن گهڙيالن جي آوازن جي پرواهہ نہ ڪري، وڏي واڪي باباجن کي سڏائڻ لڳو ۽ باباجن ڏانهن نهاري ٻڌڻ لڳا. هيماڊ پنت چيو تہ ”وارتالاپ گهڻي ڀاڳي تہ برڌ ماتا جي ٻاري ۾ ٿي، جا ٻڌي مونکي ويچار آيو تہ اوهان جون ليلائون اڳاڌ آهن. برڌ ماتا جــي ڪٿا ڏٺاران، اوهان مونتي خاص ڪرپا ڪئي آهي.“

باباجن چيو تہ ”اهو وري ڪئن؟ ڀل وڌيڪ کولي ٻڌاءِ تہ منهنجي ڪرپا تولي ڪئن ٿـي؟“ هيماڊ پنت جي هرديہ تي ڪٿا جو سٺو اثر تہ ٿي چڪو هو ۽ هن سڀ ڪجهہ باباجن کي ٻڌايو.

باباجن چيو تہ ”ڀلا اِنهيءَ ڪٿا جو اَرٿ بہ ڪجهہ سمجهہ ۾ آيو اٿيئي؟“هيماڊ پنت چيو تہ ”هائو باباجي، اَرٿ ايترو تہ سمجهہ ۾ آيو آهي جو منهنجي چت جي چنچلتا دور ٿي ويئي آهي. هينئر مسان سچي شانتي ۽ سک جو اَنڀؤ ڪري رهيو آهيان ۽ ستيہ مارگ جو پتو پيو اٿم.“ باباجن چيس تہ ”جي تون اِها ڪٿا دل ۾ هردم ياد رکندين تہ تو لاءِ تمام ڪمائتي ثابت ٿيندي. آتم گيان پراپت ڪرڻ لاءِ، ڌيان ڪرڻ جي تمام گهڻي ضرورت آهي. جيڪڏهن تون اُن جو لڳاتار ابياس ڪندو رهندين تہ تنهنجي من جون پوروتيون شانت ۾

اچي وينديون. توکي دنيا جا خيال اندر مان ڪڍي، سديو ايشور جو ڌيان ڪرڻ گهرجي، جو سڀني پراڻين ۾ موجود ۽ وياپڪ آهي. اِن طرح جڏهن تنهنجو من ايڪاگر ٿي ويندو ته پوءِ توکي ”ڌيئيه“ جي پراپتي ٿي ويندي. منهنجي نرآڪار سچدانند سروُپ جو ڌيان ڪندو ڪر. پر جي تون نرآڪار ۾ ڌيان نه ڪپائي سگهين ته منهنجي ساڪار روپ جو ئي ڌيان ڪندو ڪر، جنهن تون مونکي هتي روبرو ڏسي رهيو آهين. اِئين ڪرڻ سان، تنهنجي من جون ورتيون هڪ هنڌ ڪٺيون ٿي وينديون ۽ ڌيري ڌيري چئتنيه پرماتما سان ملي هڪ ٿي وينديون. جنهن ڪڇوُن ماڏي، پنهنجن ٻچن کي ياد ڪري کين پاليندي آهي ۽ ٻچا پڻ ماءُ کي ياد ڪري اُن مان کاڌو ۽ طاقت پرائي وڌندا ويندا آهن، تنهن پڻ گورو ۽ شش جو سنبنڌ هئڻ ضروري آهي.“ پوين لفظن ختم ٿيڻ تي ئي آرتي سماپت ٿي ۽ سڀني ست سنگين وڏي آواز سان ”شري سچدانند ستگورو سائين مهراج جي جيءِ“ جا جئڪارا هنيا.

آرتي سماپت ٿيڻ بعد پرساد ورهايو ويو. باپوُ صاحب جوڳ، هميشه وانگيان اڳيان وڌي، باباجن کي نمسڪار ڪري، باٻجن کي مصريءَ جو پرساد ڏنو. باباجن اُها مصري هيماڊ پنت کي ڏيئي چيو ته ”جي تون هن ڪٿا کي ڌيان ۾ رکي، ياد ڪندو رهندين ته تنهنجي

حالت ۾، مسريء وانگي مٺي ٿي پوندي، تنهنجو ن سڀ اڇائون پوُريون ٿي وينديون ۽ تون هميشه سکي رهندين." هيماڊپنت باباجن کي ساشٽانگ پرڻام ڪري چيو تہ "هي پرڀوُ، اهڙي ڪرپا مون تـي هميشه ڪري منهنجي رکيا ڪندا رهجو." باباجن کيس آشيرواد ڏيئي چيو تہ "اِهي ڪٿائون پڌي، اُنهن جو سار پـا تت گرهڻ ڪري، اُن موجب هلـ، ڪندو رهندين ۽ عمل ۾ آڻيندين تـــ تنهنجو ڌيان ايشور سان ٻڌيو رهندو ۽ ايشور پاڻيهي تـــوکي پنهنجي سروپ جـــو درشن ڏيندو."

پيارا پاٺڪو! اُچو تہ اسين ٻئ مٿين ڪٿا تي عمل ڪري، باباجن جي ڪرپا سان، پاڻ کي تندرست ۽ سکي رکڻ جي ڪوشش ڪريون.

بين سان هلت ڪرڻ جو اُپديش

جيڪڏهن ڪو اُڻ واقف اوهان جي ويجهو اچي تہ هن سان بيپرواهيء سان ڳالهائي سندس دل کـي ٺوڪر نـہ هڻڻ گهرجي پر آدرستڪار سان ساڻس ورتاءُ ڪرڻ گهرجي.

(١) در تي آيل اُڄايل کي پاڻي، بکايل کي ڀوجن، اُگهاڙي کي ڪپڙو ۽ آيل اوچتي مزمان کـي پنهنجي دالان ۾ وشرام ڪرائڻ ۾ ڀريو پرسن ٿيندو.

(٣) ڪو توهان کان پئسا اچي گهري ۽ اوهانجي ڏيڻ تي دل نه ٿئي ته ڀلي نه ڏيو پر هن سان ڪتي جهڙو ورتاءُ نه ڪرڻ گهرجي.

(٤) اوهان جي ڪو ڪيترو به نندا ڪري، تڏهن به ڪاوڙ ۾ اچي هن سان سخت ٻولڻ نه گهرجي.

جيڪڏهن ٻار کي سياڻي هلت ڪندا ته هميشه سکي رهندا.

(٥) سنسار ڀلي ته اونڌو ۽ اُلٽ پلٽ ٿي وڃي، اوهان کي پنهنجي ڌرم تي پڪو رهي، شانتيءَ سان هلندڙ زماني کي منهن ڏيڻ جڳائي.

(٦) هڪ ٻئي ۾ پيد ياڙ جي پت کي پيهدا ته ٻار ۾ ملڻ سولو ٿي سگهندو. مان ۽ تون جي ڀيد ورتي، شش کي گوروءَ کان دور رکي ٿي، ان ڪري اِنهي دئيت ڀاڙ ناس ڪرڻ ڪانپوءِ ئي، شش ۽ گورُوءَ جي وچ ”اَڀيتا“ اندر جو ميلاپ ٿيڻ ممڪن ٿيندو.

(٧) الله مالڪ جي معنيٰ آهي ته ايشور ئي سرو شڪتيوان آهي ۽ هن کانسواءِ ڪو به رکشا ڪري ڪين سگهندو. ايشور جو طريقو اَلوُڪڪ، اَنمول ۽ اسانجي سمجهه کان ٻاهر آهي. هن جي فقط اِڇا ڪرڻ سان ئي، سڀ ڪارج ٿي سگهن ٿا. رستو ڏيکاريندڙ به ٻاڻ ئي آهي ۽ اِڇائون پورڻ ڪندڙ به ٻاڻ آهي.

(٨) اسان جو ٻاڻ ۾ گڏجڻ ۽ ملڻ به اڳين جنمن جي

ڪري ٿيو آهي، تنهن ڪري پاڻ ۾ پريم سان رهڻ ۽ هڪ ٻئي جي سيوا ڪرڻ ۾ راضي ٿي رهڻ گهرجي.

(٩) جن ٻه پنهنجي اڳيان "ايشور درشن" جو آدرش رکيو آهي سي ڌنيه آهن ۽ سکي رهندا. انهي آدرش بنا جيئڻ اجائي سڄي زندگي ڪاٽڻي آهي.

هوڪا نام امرت جل نرمل، اِهه اؤکد جڳه سارا

سائين بابا پنهنجن اَننيه ڀڳتن ۾ اُتساهه پيدا ڪرڻ لاءِ ڪين وقت به وقت سهائتا ڪندا رهندا هئا. هڪ سنت جو ڪٿن آهي ته جيڪڏهن صبوح جو سويل اوهانجي من ۾ سٺو اُتم خيال پيدا ٿئي ۽ اوهين سڄو ڏينهن اُن خيال تي ويچار ڪندا رهندا ته اوهان جو ويڪ بلڪل کلندو ۽ چت کي پرسن رکندو."

هيماڊ پنت انهيءَ جو انڀو ڪيو. سمهڻ وقت هن خيال ڪيو ته نام سمرن ۽ ڪيرتن ڪجي. ٻئي ڏينهن اُٿڻ شرط رام رام ڪندو اُٿيو ۽ سڄو وقت سمرڻ ڪندو رهيو! پنهنجي روزاني ڪريا پوري ڪري، ٿورا گل کڻي باباجن جي درشن لاءِ پنڌ پيو. جڏهن ديڪشت واڙو لنگهي، ٻُوٽي واريءَ وٽ پهتو ته مسجد طرفان ايندڙ پڇن جون ٽڪون ٻڌائين.

گور ڪريا اُنجن پايو ميري ڀائي
رام بنا ڪڇه مانت ناهي،
اُندر راما باهر راما
سپني ۾ ديکت سيتا راما،

جاڳت راما سوڻت رام
جهان ديکي ۏهين پوُرن ڪاما
ايڪ جنار دني اُنيڱ نيڪا.
جهان ديکي وهان رام سريڪا.

پڇن پڏي، هيماڏپنت جي من ۾ اُتساهه اُڀي ڪان پيٺو ٿيو. اِهو پڇن باباجن جي پريرڻا سان ٿي مسجد ۾ ڳايو ويو، جنهن هيماڏپنت جي دل تي پرڀاو پوي ته رام نام سمرڻ ٿي، ڀڳتن جي اِڇائن پوُرن ڪرڻ ۽ سيني ڪشٽن کان ڇوٽڪاري پائڻ جو اُچوڪ علاج آهي.

ڀڳت کي ڊانٽڻ - پرپشرم - سيواءِ ۽ لاڙي موجب سکيا

هڪ دفعي هڪ ڀڳت، باباجن جي غيرحاضريءَ ۾، ٻين ماڻهن جي روبرو، هڪ ست سنگيءَ کي اهڙا برا لفظ چيا ۽ مٿس ڏوهه مڙهيا، جو ٻڌندڙن جي من ۾، ڀڳت لاءِ نفرت پيدا ٿي. منجهند جو جڏهن باباجن ليٺڊي جي ويجهو ڀڳت سان گڏيا، تڏهن باباجن هڪ سوُئر کي وشٽا کائيندو ڏسي، اُن ڀڳت کي چيو ته ”ڏس، هي سوُئر ڪهڙي نه پريم سان وشٽا کائي رهيو آهي. تون ٻه هميشه ست سنگي ڀائرن کي خوُب دل کولي خراب لفظ چوندو رهيو آهين. اها تنهنجي هلت

/.

ٺيڪ ھن سؤنر جي وشٽا ڪائڻ جـــي برابر آھي. توڪي پڇ ڪرمن جي ڪري مانش د يھي ت پراپت ٿي آھي پر جي تنھنجا اِھي اَفعال آھن ت شرڌيءِ تنھنجي سھائتا ڪئن ڪندي؟

ڊيٺجو:- ڀڳت باباجن جو اپديش گرھڻ ڪيو ۽ پوءِ شرڌيءِ مان ھليو ويو. مطلب ت باباجن موقعي اَنوسار ب اُپديش ڏيندا ھئا.

ھڪ ڪھاوت آھي ت”يديءِ ميرا شري ھري ھوگا، تو ڪهـ مجھي چار پائي پر بٺني بٺني ھي، پوجن پھچائيگا. ھن جـــو اَندروني مطلب آھي ت جيڪو سست ٿـي وھندو سو اَڌياتمڪ کيتر ۾ واڌارو ت ڪين ڪري سگھندو. پر اَلبتہ اگيان جي اَنڌڪار ۾ مگن ٿي ڪرندو رھندو. اِن ڪري ھـرھڪ محنت ڪي، آتم اَنڀوُتـــي ڪرڻ لاءِ محنت ۽ پرشرم ڪـــرڻ جڳائي. جيتري ھو ڪوشش ڪندو، اوتروئي ھن کي لاڀ ملندو.

مان ت سرڪو ياپي آھيان ۽ سنسار جي سڀني پراڻين ۾ وياپڪ آھيان. ماڻھن جي ڀرم ۽ شڪ نوارڻ لاءِ ٿي، ساڍا ٽي (٣½) ھٿ ماپ واري بندري روُپ ۾ وامن اوتار ايشور ظاھر ڪري ڏيکاريو ت سڄو سنسار منھنجن ٻن قدمن ۾ ٿي سمايل آھي. اِن ڪري جيڪو ب پراڻي اَننيہ ڀڳتي ڀاءُ سان، ايشور جي شرڻ وٺندو ۽ ڏينھن رات، پريو پرميشور جو ڌيان ڪندو رھندو ت ھوُ پرماتما

سان ائين ملي هڪ ٿي ويندو، جهڙي طرح ميناج ۽ مصري، لهر ۽ سمنڊ، نظر ۽ اک پاڻ ۾ هميشه مليل رهن ٿا.

جيڪو به جنم مرڻ جي آواگون جي چڪر کان مڪت ٿيڻ چاهيتو ته شانت چت رهي، پنهنجو ڌارمڪ جيون وتيت ڪرڻ چاهيتو، تنهنکي اول ته بين سان سخت وچن بولي، هنن کي دکي ڪرڻ نه گهرجي. هميشه اتم ڪارين ڪرڻ ۾ مشغول رهي، پنهنجا فرض پاليندي، پيم رهت ٿي، پرماتما جي شرڻ وڃڻ گهرجي. جيڪو به پورڻ وشواس رکي، پرماتما جون ليلائون ٻڌي، انهن موجب هلت ڪندو ۽ دنيا جي پدارٿن جو تياڳ ڪندو، ان کي ٻيا ڪنهن به شڪ جي، آتم انيوتي پراپت ٿيندي.

جيڪو جگياسو ڄاڻڻ چاهيتو ته "مان ڇا آهيان؟" انهن کي پڙهڻ، ٻڌڻ ۽ سندس سنتن جي ليلائن ٻڌڻ ۽ ان موجب رهڻي رهڻ ضروري آهي. سائين بابا ڪن کي يگوت ليلائون ٻڌڻ، ڪن کي يگوت پاد پوڄڻ، ڪن جا اڌيالمڪ رامائڻ جو پاٺ ڪرڻ، ڪن کي گيانيشوري گرلت ۽ بين ڌرمي پستڪن جي ابياس ڪرڻ جي هدايت ڪندا هئا. هر ڪنهن جگياسوءَ جي سڀاءُ ۽ من جي لاڙي موجب، ڪيس اپديش، سکيا يا اشارا ڏيندا هئا. ڪيترن کي ڪنڊ وبا جي مندر ۾ موڪليندا هئا ۽ بين کي وشڻو سهسرنام جو جاپ ڪرڻ يا چاندوگيه

اُپنشد يا شري ڀڳوت گيتا جي اُپياس ڪرڻ جي آگيا ڏيندا هئا. مطلب تہ باباجن وٽ ڪنهن بہ خاص مريادا پالڻ جو بندڻ ڪين هو. ڪن کي سپني ۾ بہ سکيا ڏيندا هئا.

هڪ ڀيري هڪ شرابيءَ کي سپني ۾ درشن ڏيئي سندس ڇاتيءَ تي چڙهي ويٺا ۽ جڏهن هن شراب ڇڏڻ جو قسم کنيو تڏهن ئي کيس ڇڏيائون. ڪن کي سپني ۾ "گرو برهما" منتر جو ارٿ سمجهايائون ۽ ڪن هٺ يوگين کي حڪم ڪيائون تہ هٺ يوگ تياڳ ڪري، "مؤن ورت ۽ ڌيرج ورت" ڌارڻ ڪريو. مطلب تہ باباجن پنهنجي آچرڻ ۽ رهڻيءَ وسيلي، ڪيترا عملي مثال ڀڳتن اڳيان پيش ڪيا، جن مان هڪ هيٺيون آهي.

٥زورن جي هڙتال وغيره ڪئن دور ڪجي؟

هڪ ڏينهن. راڌا ڪرشنا بائي جي گهر جي ويجهو وڃي، هن کي چيائون تہ "ڏاڪڻ کڻي اَچو." جڏهن هڪ ڀڳت ڏاڪڻ کڻي آيو تہ چيائونس تہ "اها ڏاڪڻ وامن گوندڪر جي گهر سان لڳائي رک." ڏاڪڻ رکڻ کانپوءِ باباجن پاڻ ڏاڪڻ تي چڙهي، راڌا ڪرشنا بائي جي ڇت تان لنگهي، ٻي ڇيڙي کان هيٺ لهي آيا! ڪنهن کي بہ اِن ليلا جو مطلب سمجهڻ ۾ ڪين آيو. لهي اچڻ کانپوءِ وري ڏاڪڻ آڻيندڙ کي بہ روپيا

خرچي ڏنائون ته ”هيءَ تنهنجي محنت جي مزوري آهي.“ هڪ پريميءَ همٿ جهلي سوال ڪيو ته ”سوامي، بن روپين جيتري گهڻي مزوري ڏيڻ جو مطلب ڪهڙو آهي؟“ باباجن اُتر ڏنو ته، ”مطلب اِهوئي آهي ته ڪنهن کان به بنا پول ڪرڻ جي مزوري ڪرائڻ نه گهرجي پر جي بنا پول ڪرائي، ته هن کي سندس محنت جو اُجورو وڏي دل سان ڏيڻ گهرجي ۽ يڪدم ڏيڻ گهرجي. ائين ڪرڻ سان، ڪم ڪندڙ مزور جي دل به خوش ٿيندي، ۽ هو پنهنجي محنت جو قدر ٿيندو ڏسي، سچي دل سان ڪم ڪندو. جي دنيا ۾ هرڪو ائين ڪندو، مزورن کي هرتال ڪرڻ ۽ ڪم کي اَڌ ۾ ڇڏي ڏيڻ ۽ سستي ڪرڻ جو ڪوبه سبب ڪين ملندو ۽ مالڪ ۽ مزورن جي وچ ۾، هڪ قسم جو ميلاپ ۽ رس هلندو رهندو.“